

آینده پژوهی تلاش سیستماتیک در قرن ۲۱

عفت زارع کارشناس ارشد الهیات

Efatzare97@gmail.com

سمیرا حسینی معصوم کارشناس ارشد مدیریت آموزشی

Math-teacher-1391@yahoo.com

منوچهر قبادی کارشناس ادبیات

Ghobadi-m@yahoo.com

جواد افشین دانشجویی کارشناس ارشد مدیریت آموزشی

javadafshin@yahoo.com

چکیده:

آینده پژوهی تلاش سیستماتیک برای بررسی دراز مدت آینده علم، فناوری، محیط و جامعه به منظور شناسایی پدیده های نو ظهور و حوزه های زیر بنایی تحقیقات استراتژیک است که بیشترین منافع اجتماعی و اقتصادی را در برداشته باشد. عصر حاضر، عصر آینده پژوهی است و مدیریت آینده، یکی از راهبردهای اساسی برای اداره جامعه بشری به حساب می آید. سرعت تغییرات در دنیای امروز بیشتر از گذشته است و همه سازمان ها، دولت ها، گروه ها و مردم با پیش بینی آینده، باید خود را برای روبرویی با آن آماده کرده و چشم اندازهای ممکن، متحمل و مرجح را به کمک آینده پژوهی برای خود انتخاب نمایند. امروزه شناخت روندها و توصیف دقیق آینده و ترسیم آنچه در انتظار جوامع است، مقدمه هرگونه طراحی و برنامه ریزی به حساب می آید. آینده پژوهی به عنوان دانش شناخت و شکل دهی به آینده، امروزه جایگاه مهمی در دنیا پیدا کرده و وارد عرصه های مختلف زندگی بشر اعم از فرهنگ، سیاست، اقتصاد، اجتماع و... شده است. این دانش نو پدید، با اینکه ریشه در گذشته تاریخ دارد؛ اما سامان جدیدی پیدا کرده و دارای اصول، مبانی، رویکردها و روش های خاصی شده است. شاید بتوان بزرگترین هنر آینده اندیشی و آینده پژوهی را ایجاد آمادگی برای روبرویی با آینده دانست. بزرگترین دستاورد دانش نوپای آینده پژوهی این است که امروز به خوبی درک شود که فرایند تکامل آینده، بسیار پیچیده تر از آن است که بتوان آن را پیشگویی کرد. رسیدن به آینده مورد نظر و ارتقای دانش آینده پژوهی، مهمترین دستاوردهای تعامل دو سویه آینده پژوهی و مدیریت دانش حوزه علوم انسانی تشخیص داده شده است. همچنین پیش بینی آینده، ایجاد تغییرات مطلوب در آینده و شناسایی عوامل تغییر، مهمترین اثرات ناشی از فرایند آینده پژوهی بر علوم انسانی قلمداد گردیده است.

کلیدواژگان

آینده پژوهی؛ علوم انسانی؛ مدیریت دانش، تغییر

مقدمه:

در جهان امروز آینده پژوهی و آینده نگری یک ضرورت است. مدیریت استراتژیک ممکن است به عنوان ادغام مناسب و معقول برنامه ریزی و اجرای مدیریت استراتژیک در سراسر سازمان (یا نهاد دیگری) به منظور تحقق و ایجاد ارزش پایدار تعریف شود. از سال ۱۹۸۰، تئوری مدیریت استراتژیک در قالب برنامه ریزی های استراتژیک با یک چارچوب جامع تر که